

Oyunun Kuralları Değişiyor, Kartlarınızı Hazırlayın...

Av. Mustafa Köroğlu

Bu sloganvari cümleyi Ankara Barosu'nun 86ncı Kuruluş Yıldönümü etkinlikleri kapsamında yapılması planlanan Film Gösterimi (Dar Alanda Kısa Paslaşmalar) ve Söyleşiye ait afişlerde kullanmayı önermişim arkadaşlara; futbolun endüstrileşerek oyun olmaktan çıkarılması karşısında oyunun kendisini sevenlerin muhataplarına sarı ve kırmızı kartlarını göstermesi isteğimizi anlatsın diye.

Ne garip ki geç kalmış olduğu için afişte yer alamayan bu öneriyi DSAG'ın (Demokratik Sol Avukatlar Grubu) 2010 yılı önseçim süreci sonunda hep geç kalan (belki de bırakılan) ama yaftalanan (apolitik diye) genç meslektaşlarıma ithaf ettiğim bu yazının başlığına koyuyorum şimdi.

Şuradan başlayalım o zaman.

Hatırlarsınız bir çoğunuz, Futbolun tanrısı¹ Diego Armando Maradona 1994 Dünya Kupası'nda doping yaptığı gerekçesiyle FİFA tarafından Kupa'dan diskalifiye edilmişti. O tarihlerde, bence futbolun filozoflarından olan spor yazarı İslam ÇUPI ve Kazım HAPOVKO tarafından² birer yazı kaleme alınmıştı yazılı basında.

O yazılarda özetle: *“Futbolun kitabının kurallar olduğu, oysa ona hareket, estetik ve şiir niteliği kazandıranın insanlar (oyuncular) olduğu”* vurgulanarak; Arjantin milli takım masörü Cerrini'nin *“Amatörlük ve Dikkatsizlik”* diye nitelendirdiği doping eyleminin yaratıcısı Maradona'nın *“futbolu bir ‘amour’ la seven ve aşkla oynayan amatör ruhlu bir profesyonel”* olduğu ifade ediliyordu.

O yazının sonunda ise şöyle bir masal kurguluyordu yazar: *“1994 Dünya Kupası finali... Almanya ve Arjantin karşı karşıya. Dört yıl önce, İtalya'da olduğu gibi. Ama bu kez kazanan Arjantin! Maradona'nın son sözü yürek burkucu: Yeni bir intikam için halim yok, ruhum kırıldı”*

Bunlar elbette olamadı ve Maradona'da o sözleri sarf etmedi. Ama biliniyor ki futbolun efendileri (FIFA), oyunu güzelleştirdikçe o, ruhunu daha fazla kırmaya meylettiler dev bücürün.

Filmin (Dar Alanda Kısa Paslaşmalar) başaktörü, mahalle takımının baş antrenörü Hacı (Savaş DİNÇEL) sigarasını çekerken diyordu ya hani *“Hayat futbola fena halde benzer”* diye, benziyor değil mi? Onca koşuşturmaca, fauller, çalımlar ve ofsayta düşenlerin arasında kazanma hevesi ve kazanan-kaybeden. Bu terimler Baro seçimlerine de yabancı değil farkında mısınız?

Bizim istediğimiz kurallarla oynayacaksınız, hatta lisanslarınızı biz vereceğiz yoksa siz oynayamazsınız diyen bir grup (aidiyet/sizlik denemesine dönüşen), oyunu sevdiğinden değil sadece oynayabilmek için kulüp (grup) değiştirenler, vaktinden önce çıkış yapıp ofsayta düşenler, kasti tekmeler ve fauller, oy uğruna atılan zekâ ve yetenek ürünü çalımlar ve o grubun içinde “amatör” bir ruhla futbol oynama arzusunu taşıyan ama her seçimde ruhları kırılan genç avukatlar...

Biz-siz dilinin terk edilerek kimseyi ötekileştirmeyen bir sürecin yakalanabileceği tam bu dönemde “oyunun kuralları değişsin” diyebilecekse bu grup, kendi adımıza söyleyeceklerim şudur:

Bizler, yani 70'lerin sonu 80'lerin başında doğan çocuklar, futbolu, bu ülkenin belki de boş son arsalarında oynayarak öğrendi, fütursuzca, hesapsızca, kirlenerek (ama sadece gerçek anlamıyla) ve hevesle... bu yüzden inandığımız tek kural *“top yuvarlak ve oyun 90 dakika”*. Ama yok, birileri *“gençliğimizin sınırsız cömertliğini”* Ahmet ARİF'in *“Umudum sende, anlıyor musun”* dizelerine inanarak karşılamayacaksa, cebimizdeki kırmızı kartlar bir bakmışsınız avucumuzda...

Ankara, Temmuz 2010

¹“Tanrı Maradona’yı o da futbolu yarattı? demiştir bir Napoli taraftarı.

²09.07.1994 tarihli Express’te çıkan “Mum Söner, Yalım Sürer” başlıklı yazı.